

Anyám azzal fogad, hogy ő a szocialistákra fog szavazni. Ez meglep. Két okból is. Először, mert soha nem volt kimondottan kommunista érzelmű, az előző rendszerben sem tartozott a túlságosan kivételezettek közé, mondhatni, rendszeren megszenvedte azt a bizonyos álságos közjót, amiből inkább a köz(teherviselés, -munka, -szolgálat, mi -öd van hozzá?) jutott neki, semmint a jó, amelyről nem tudjuk pontosan, hogy mi, de az bizonyosnak látszik – ebből a bizonytalan nézőpontból is –, hogy nem túl rossz. Az is jutott valakinek, a jó, ami nem túl rossz, valakiknek jutott, tudjuk is pontosan, kik azok a valakik, múlt időt semmiképpen sem használunk ennek a megfogalmazására, ellensúlyozandó, hogy nem szoktuk jelenesen megnevezni őket, azért is lenne unalmas most az említett lemezt föltenni, mert ilyentájt, a rendszerváltozás után fél évtizeddel, szintúgy nekik jut a jó, nekik tejel vagy szív meg a köz, akár csak régen, csak most egészen nem agitprop- vagy vb-titkároknak, tanácselnököknek, SZOT- vagy Hazafias Népfrent-képviselőknek hívjuk őket, hanem kis-, de inkább nagyvállalkozóknak, nemzetünk megmentőinek, a bátorság és a tisztesség új lovagjainak. Hm. Erről megint ne többet, az ilyen szövegtől betegre röhögik magukat testőreik által vezetett limuzinjaikban, egekre (hol is mostanság megtalálni és imákba foglalni vélik istent, bepótolván az annak idején elmaradtakat, na ja, ennyiért talán már meg is éri vallásüldözöböl bigott vallásossá válni) és völgyekre nyíló, magas téglakerítéssel, vérebekkel és gölemformára gyúrt lapos homlokú inasokkal védett villáikban. Nos, a mama, az én drága anyám, elfogadta csendesen azt a régi véresen huncutka egyenlő (ki lö kire, ha nem?) elosztást, mégse volt háború (már csak az hiányzott volna, egy háború is), magyarázkodik néha, mégsem éhezünk, fiam (túlságosan, főleg a hatvanas évek gyermekkorában, amikor én ugyan nem éheztem, de hogy apám és ő sem, abban már nem vagyok biztos), aki dolgozott, az megélt, és így. Ebben persze van igazság, annyi finomítással, utólagos rálátás ebben sokat segít, hogy bár szinte mindenki dolgozott, nem mindenki dolgoz(hat)ott ott, ahol a képességei és szakértelme szerint kell(het)ett és lehetett volna, de tény, hogy aki nem vállalta az ott dolgozást, ahol akarták, hogy dolgozzék, azt figyelmeztetőleg meghurcolták, sőt, jobbító módon még el is verték. A munka nemesít, s ha kellett, kollektív nemesítést alkalmaztak az önérdéküket fel nem ismerőkkel szemben. Ma viszont, lám, nem dolgozhat mindenki, és ma sem dolgozik ott a mindenki munkálkodó része, ahol dolgoznia kellene, ennyit a változásról és a folytonosságról – mondták volt erre, s mai vezetőink emlékeznek is rá, hiszen ők is mondták: dialektika. Az azonban döntő változás az akkoriakhoz képest, hogy aki ma dolgozik, az nem nagyon él meg, annál is rosszabbul, sehogy se tán, de ez a lemez is csak röhögésre ingerli azokat, akik effektíve ma sem dolgoznak, viszont rettenetesen (jól és meg)élnék. Horn úr elnök, a legjobb pillanatban, amikor a nyugdíjasok egy része már az éhhalál peremére csusszant volna (volt) alá, drága és elegáns köntösét megtépve mea culpázik, nem lehet tovább szegényíteniünk a nyugdíjas réteget (szegényíteniük), jöni fog, ha jöni kell a fölemelkedés, moralice ő tarthatatlannak tartja, momentán, amit eddig tarthatóan és tartósan csináltatott, ellenükre. Férfi ez ám, s derék. Az inflációkövető nyugdíjakról nyugodtan hallgat(hat), azt úgysem ismerik az érintettek, ugye. A másik meglepetés eredője egy közös tapasztalat(lanság). A választások idején nem találkoztam olyan emberrel, aki a szocikra szavazott volna, mindenki szidta és anyázta őket, mégis toronymagasan megnyerték. No, most már személyesen is ismerek egyet, a mamát. Hát, kedveseim, nem tudom, értitek-e, azt gondolom, innentől kezdve a helyzetünk reménytelen... de az is lehet, hogy végünk...

Zalán